

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

(Έπεισόδιο της εποχής του Μ. Ναπολέοντος)

ΠΗ και δυνατός πνεστός είχαν χαρφόροι επί η-μέρας στο κρεβάτι του το γενναίο ναήτη Ζάν Λεβιντέ, ένα παλιόπαιρο εικοσιεπτά χρονών. Ο Αντόνιος ναήτης κοιτούσε να σπάσει από το κω-κό του σκεπτόμενος πως σε λίγες μέρες ο «Αε-τός», το ναράκι του, θα πήγαινε, κατά διαταγή του Αυτοκράτορος, στη Μάχη για ν' άντικατα-στήσει τους Άγγλους.

Το πλήρωμα έπρεπε ναύα καταρτισμένο από παλιούς πειρατές και να μη λείπει κανένας από τη θέσι του. Ποιός όμως θα βρισκόταν να άντικαταστήσει έλλάξια τον άρρωστο; Σ' όλη την πόλι είχαν ζητήσει τον άντικαταστάτη του, αλλά σπάθηκε άδύνατο να τον βρουν ζωντάνα.

—Κανένας λοιπόν, κανένας, έλεγε μέσα στον πνεστό του ο Λεβιν-τέ, δεν θα μ' άντικαταστήσει; Κανένας;...

—Απαύσια, Λεβιντέ, άκούσθηκε άξαφνα μιá φωνή σοβαρή και άποικιστική.

Και συγχρόνως φάνηκε στην πόρτα ή σιλνεύτα μιás κοπέλλας έξαιρετικής κολλονής, αλλά ντυμένης με παλιόφορονα.

Ο ναήτης άνασηρώθηκε στο κρεβάτι του, την κούταξε με περιέργεια και άμέσως θυμήθηκε ποιá ήταν. Την είχε δει πολλές φορές να τον παρακολουθί ή έπισημον και να του έγκραζε με το βλέμμα της τα άσθήματα που την έλημιούσαν.

Ο Λεβιντέ είχε άποικρούσει πολλές φορές τόν έρωτά της, αλλά έκείνη επέκρινε με κάθε τρόπο να τον πλησιάσει και πήγαινε σχεδόν άποικισω του.

Και ένω ο νεός συλλογίζεταν άκόμα το θάρρος και την έπισημό της έρωτευμένης κοπέλλας, ή Άννα —έτσι την έλεγαν— φηθίρισε με τα μάτια χαμηλωμένα:

—Δεν ύπαρχει πειά στο Σαιν-Μαλό ούτ' ένας άντρας τοιμηρός και κατάλληλος για να σε άντικαταστήσει. Η πατριδα όμως κινδυνεύει κι' άκούδ δεν βρισκόναται άντρες, πρέπει να τη βοηθήσουμε έμεις ή γυναίκες. Θα πώω λοιπόν στη θέσι σου κι' είμαι βέβαιη πως μπορώ να χρησιμοποιώ. Άν σκοτωθώ, οίσε στη θάλασσα λίγα λουλούδια και το κωμα θα τ' αφέρι κοντά μου. Άν όμως ζήσω, πιστεύω πως δεν θά'χει σκληρή καρδιά για να με δωίσεις πάλι σαν σκνί...

Ο Λεβιντέ συγχινήθηκε βαθειά άπ' αυτά τα λόγια κι' άέλωσε το χέρι του προς τη νέα...

—Σκέψου καλά, της έλεε. Ξέρεις τι σημαίνει μιá γυναίκα μόνη άνάμεσα σε πειρατές; Οι πειρατές πρέπει να ξέρεις πως παίξουν κάθε τόσο τη ζωή τους με το θάνατο. Άλλοστε, ποιός σε βεβαίωση άν ό πλοίαρχός μας θα σε δέχτη;

—Άκούσέ με, Λεβιντέ, του άποικρίθηκε ή νέα χαμογελόντας. Πρό όλιγου καθόμου στο Βοάχο του Κεκεγκρόν. Έχει συνάντησει τον πλοίαρχο Λερίν και του έλεα το σχέδιό μου. Μου άπάντησε ότι με δέχεται, αλλά με τόν όρω να φορέσω άντρικά ρούχα. Ήθελα λοιπόν να ζήσωου τα δικά σου. Πού έινε;

Ο ναήτης έδειξε το κινότιό του φύλαγε την πειρατική του στολή.

—Χάιρε, Λεβιντέ! του φώναξε ή κόρη. Πάω να ντυθώ.

—Άγαπητή μου Άννα, της έλεε τότε ο ναήτης, ή σημερινή σου ύπηρεσία προς έμένα και προς την πατριδα είναι ποιά μεγάλη και δεν θα τη λησιμονήσω ποτέ. Πήγαινε, κι' ό Θεός βοηθός! Μέσα στους κινδύνους του πολέμου να θυμισαί την εύγνωμοσύνη μου και πως θα σου την άποιδίξω έμπρακτα όταν γυρίσεις με το κωλό.

Η Άννα πήρε τα ρούχα, άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω, άφοϋ προητέρα έφαίξε στον άγαπημένο της ένα βλέμμα από αυτά που κλείνουν άμεσα τους όλόκληρη την ψυχή.

Ο «Αετός» από μέρες τώρα είχε ξεκινήσει προς συνάντησι των Άγγλων, έχοντας και την Άννα άνάμεσα στο πλήρωμά του. Ένα βράδυ, ή νέα κόρη, άκοικισμένη στο κατάρτι, πλανούσε το μελαγ-

χολικό της βλέμμα στα βάθη του ορίζοντος, έκει όπου φανταζόταν πως βρισκόταν το σπύι του άγαπημένου της. Έξαφνα, μιá δυνατή φωνή άκούστηκε ταράσσοντας τη βραδινή γαλήνη:

—Πανί! Πανί!

Και πραγματικά, στα βάθη του ορίζοντος διακρινότανε θαυμά ένα λευκό πανί πλοίου. Άμέσως όλοι οι ναήτες ανηκεντρώθηκαν άπάνω στο κατάστρωμα και περιεκέκλωσαν το σκοπισρό.

—Τι σημαία έχει; τον φώτησε ό πλοίαρχος.

—Άγγλική.

—Τό θνομά του; Ξαναρώτησε ό πλοίαρχος.

Ο ναήτης κούταξε προσεχτικά με τα μάλια του κι' άποικρίθηκε: —«Αιφέας».

Τότε ό πλοίαρχος γύρισε προς το πλήρωμα κι' έφώναξε:

—Παιδιά! Έγασσε ή κρίσιμη στιγμή!... Σε λίγο θα πολεμήσου-με! Άς εκτελέσουμε όλοι το καθήκον μας! Ζήτω ό Αυτοκράτωρ!

—Ζήτω ό Αυτοκράτωρ! άποικρίθηκε το πλήρωμα όλο μαζί. Κι' άμέσως όλοι οι ναήτες έτραξαν στις θέσεις τους έτοιμοι για να πολεμήσουν.

Η Άννα κούταξε κι' αυτή με το κωλό το έθθηικό πλοίο κι' άμέ-σως ύστερα έτραξε κοντά στον κωπετάνο...

Έξαφνα, από το κατάστρωμα της «Αιφέας» μιá τρομερή λάμψη φάνηκε και σχεδόν άμέσως μιá λάμδα έσκασε μέσ' στη θάλασσα, πάλι στον «Αετό».

—Παιδιά, θάρρος! φώναξε ό ό πλοίαρχος.

—Νίκη ή θάνατος! άπάντησαν με μιá φωνή όι οι ναήτες.

Η «Αιφέα» προσηρόνισε τό-ρα με σδυνεμένα τα φώτα και μό-λις άπέχει πενήντα μέτρα από το πλοίο των πειρατών.

Σε λίγο τα δύο πλοία είχαν δι-πλαρωθεί και οι ναήτες τους άρ-χιωσαν να πολεμούν όσιμα με όσι-μα, άγρια, λυσσοσμένα.

Έξαφνα μιá σφαίρα βρήκε τον πλοίαρχο Λερίν, ό οποίος σω-φιστήθηκε κάτω φρονίζοντας:

—Πεθαίνω, παλιόπαιρο μου! Έκδικηθήτε με έσείς!

Η Άννα, ή όποια σε όλη τη διάρκεια της σκληροζής βρισκό-ταν δίπλα στον πλοίαρχο και πο-λεμούσε σαν άντρας, αντί να τ' άχση με το θάνατό του, πήρε και-νούργιο θάρρος και μ' ένα τρο-κωήι στα χέρια της ώμοιρη μέσα στο Άγγλικό πολεμικό. Έκει πριν προητάση κανείς να τη συγκενή-σι, σκότισσε τον πλοίαρχο και τρεις ναήτες, τόν ένα έπειτ' άπ' τόν άλλο. Έπειτα διεσθνήθηκε προς την προηταδοθήκη της «Αιφέας» και έβαλε φωτιά...

Όταν σε λίγο ή Άννα Ξανα-γύρισε στον «Αετό», το Άγγλι-κό πολεμικό τινάζεταν στον άέρα και έτοιμο το περικότο των Γάλλων άπόικινη άπόλοτου κήριος του πε-διού της μάχης.

Η νίκη αυτή όστόσο σκούρισε άριεκά στους πειρατές. Κατά το διάστημα της διόρου σκληροζής τον με τους Άγγλους, οι Γάλλοι είχαν τριανταεπτά νεκρούς και δεκατρείς τραυματίες. Μόνο όχτώ άνδρες άπόικιναν άπ' όλο το πλήρωμα του «Αετού».

Η Άννα, άν και βαρειά πληγωμένη στο κεφάλι, καθερούσε μό-νη της τόρα το πλοίο, ός άντικαταστάτης του σκοπομένου πλοίαρχου και έπειτα από λίγες ήμέρες το δόδηγισε στο Σαιν-Μαλό, όπου τους έβινε ένθουσιώδης ύπαδοχη.

Ο Λεβιντέ δέχτηκε την Άννα στην άγκαλιά του με δάκρυα χα-ράς κι' εύγνωμοσύνης.

Ο άρχηγός του στόλου, που παρενύρισε τα ρούχα της συνάντησι, έβουσε συγχινωμένος τα χέρια των δύο νέων και τους έλεε:

—Λεβιντέ, από σήμερα σε όνομάω πλοίαρχο του «Αετού». Μέσα σε δεκαέντε μέρες ή Άννα θα φέρη το θνομά σου. Προίκα της θα έινε ό σταγρός του Λεγεώνος της Τιμής που της άπέικνε ό Αυτο-κράτωρ. Θα έξασκολοθήσετε όμως κι' οι δύο σας τόν πόλεμο μέχρι τέλους, έχοντας πάντα ως σύνθημα το «Νίκη ή θάνατος»...

Η Άννα κούταξε με το κωλό το έθθηικό πλοίο...